

Guy Van Bossche

Underground No Floor

20.03–06.06.2020

Information

TICK TACK (2019) is a new destination for contemporary art in Antwerp. TT realises, presents and promotes international exhibitions and video art screenings, complemented with publications and an extensive digital archive.

Housed in the brutalist complex 'De Zonne-wijzer', a 1955 key work by architect Léon Stynen, TICK TACK occupies a historic duplex at a vivid city intersection, facing the tram stop and landscape park 'De Harmonie'. The 5-meter-high window functions as an interface between artists and audience, and between private and public space.

The TICK TACK program is dual. By day, TT presents exhibitions, at sunset, the window transforms into a projection screen under the name CINEMA TICK TACK, a new and exclusive platform that brings video and digital art to the public space. Reaching numerous of daily passersby and commuters, CTT serves as a channel, stimulating a connection in its urban setting.

As a result, both day and night, TICK TACK constantly challenges the physical and mental boundaries between inside and out.

Underground No Floor

Can there even be an underground when there's no floor to separate the basement from the storey above? The underground is supposed to be the place where things are happening that remain invisible in the mainstream, things that are unsuspected, exciting, subconscious, dark or transgressive. What if this dynamic gets disrupted? Is it possible in today's times to make a clear distinction between norm and deviation? Isn't there something fundamentally wrong in times when Donald Trump is not only the face of power, but also that of an irresponsible, insane form of individual freedom? Is there still a margin if also the center of the so-called 'norm' seems to fall apart in the smallest, abstract entities we still—perhaps not for long—refer to as "individuals"?

In 2010, Guy Van Bossche painted his work *Underground Second Floor*, which sought to subvert the relationship between surface and underground. The painting shows a grass plain with a gray platform in the center and underneath, hidden in the shadows, a trench. The work plays with the concepts of visibility and concealment, and clearly alluded to a dynamic in the art world. Ten years later, in what will be his first solo exhibition since way too long in his hometown, the artist presents new and older works capturing a discomfort that is increasingly exposed to broad daylight. The floor has disappeared and the surface is covered in light. But the artist doesn't want to create an explosion of this ubiquitous discomfort. He's out to make something that is somehow 'good', maybe even 'beautiful'.

You could describe Van Bossche's work as an attempt to defuse an overwhelming visual reality by the act of painting. But what exactly is this sense of overwhelm? Since the 1980's, he has been responding to existing images with paintings. Often these

are found images or photos taken by the artist. Van Bossche looks at these images in a detached, instrumental and analytical way: he wants to translate them into a new material constellation. Or to put it differently: to translate them in techniques, compositions and illusions such as light, depth, foreground and background. His standpoint does not primarily question the meaning of images—although that question always plays a part—but forms a translation that seems to mainly reveal the fact that the image was made. He tries to throw off the paranoid question of what such a created image exactly wants of us. In the words of the artist, it is a quest for the quality of his discomfort—an inconvenience that seems to stem from an ever-present disbelief, especially in a visual culture of success, applause, auratic works of art, etc. The artist constantly seeks out a state of inconvenience, by repeating themes, exhausting them, wringing the social status out of pools or art collections—just to name two of his recurring subjects.

The above word 'quality', can be interpreted abstractly as *property*. It is not the subject that is central here, but the trick that features such as color, transparency and luminosity play on us: namely, the production of limited objects with a stable meaning. Various subjects may be clearly recognizable in Van Bossche's figurative work, but boundaries and contrasts always disappear in a continuum of shades and tonalities. That as well is a discomfort: the eyes being pelted by photons instead of meaning. And perhaps that is the tension from which this work arises: that between not believing what you see and the fear of being totally overwhelmed by an indifferent light.

In the exhibition *Underground No Floor* this tension often results in ambiguity

and absurdity, a sense of frivolity that Van Bossche seems to allow more and more in his work. A tilted American flag hangs down around an invisible body, full of superficial tension. The flag is trapped in a minimal cube reminiscent of Bacon, intersected by a chaotic interplay of shadows, which refers to a reality outside the image. This work is called *Early morning*, a title that could refer to the light casting the shadows. However, given the political connotation, it also involuntarily raises the question of what kind of day is about to start. In another work, the violence one would expect hidden behind the curtain is floating, pontifical and surreal, in front of it. Is it coming at us, or is it flying away from us? Did the artist throw an axe at his illusion of light, volume and depth, or does the painting swing a weapon in our face? You could call work like these strange or violent, but I also find them funny and free and therefore relaxing—perhaps because they dissolve the old tensions between upper- and underground, and by embracing that situation reach out to another reality.

Koen Sels

The original text in Dutch

Underground No Floor

Ondergronds, bestaat dat wel als er geen vloer is die de kelder van de parterre scheidt? In de *underground* zou datgene gebeuren wat in de *mainstream* onzichtbaar blijft: iets dat onvermoed, spannend, onbewust, donker of grensoverschrijdend is. Wat echter als die dynamiek ontregeld geraakt? Kunnen we vandaag nog wel spreken van een duidelijk onderscheid tussen norm en afwijking? Is er niet iets fundamenteel uit de haak in tijden waarin Donald Trump niet alleen het gezicht van de macht is, maar ook dat van een onverantwoordelijke, waanzinnig geworden individuele vrijheid? Is er nog een marge als ook het midden van de zogenaamde norm alsmear meer uiteen lijkt te vallen in de kleinste, abstracte entiteiten, die we vooralsnog — maar misschien niet lang meer? — ‘individuen’ noemen?

In 2010 maakte Guy Van Bossche het werk *Underground Second Floor*, dat de verhouding tussen oppervlak en ondergrond op zijn kop zette. Het schilderij toonde een grasvlakte met centraal een grijs platform en daaronder een in schaduw, gehulde verzinking. Het werk speelde een spel met zichtbaarheid en verborgenheid, en alludeerde ook duidelijk op een dynamiek in de kunstwereld. Tien jaar later, op zijn eerste solotentoonstelling sinds veel te lang in eigen stad, toont de kunstenaar een reeks nieuwe en oudere werken die een ongemak verbeelden dat zich steeds meer in het volle daglicht lijkt af te spelen. De vloer is weggefallen en het licht vloeit over het oppervlak. Maar de kunstenaar wil dat alomtegenwoordige ongemak niet doen ontploffen, hij wil iets maken dat op de een of andere manier ‘goed’ is, misschien zelfs ‘mooi’.

Je zou Van Bossches werk kunnen omschrijven als een poging om een

overrompelende visuele werkelijkheid te bezweren door te schilderen. Maar waaruit bestaat die overrompeling precies? Sinds de jaren tachtig reageert hij met schilderijen op bestaande beelden. Vaak gaat het om gevonden of zelf genomen foto's. Als kunstenaar kijkt Van Bossche afstandelijk, instrumentaal en analytisch naar die beelden: hij wil ze vertalen in een nieuwe materiële constellatie. Of anders uitgedrukt: in technieken, composities, illusies zoals licht, diepte en voor- en achtergrond. Hij bekijkt beelden dus niet in de eerste plaats vanuit de vraag ‘wat betekent dit?’ — ook al speelt die vraag initieel altijd mee — maar vanuit een vertaalslag die vooral lijkt bloot te leggen dat het beeld gemaakt is. De paranoïde vraag naar wat zo'n gemaakt beeld precies van ons wilt, probeert hij schilderend van zich af te werpen. In de woorden van de kunstenaar gaat het om een zoektocht naar de kwaliteit van zijn ongemak — een ongemak dat lijkt voort te komen uit een nooit meer weg te denken ongelooft, met name in een beeldcultuur van succes, applaus, auratische kunstwerken etc. De kunstenaar zoekt het ongemak steeds op, door thema's te herhalen, ze uit te putten, door de status uit het zwembad of de kunstcollectie te wringen — om maar twee van zijn terugkerende onderwerpen te noemen.

Het woord kwaliteit hierboven kun je gerust ook abstract opvatten, als *eigenschap*. Niet het onderwerp staat centraal, maar de truc die eigenschappen als kleur, transparantie en luminositeit met ons uithalen: namelijk, de productie van begrensde objecten met een stabiele betekenis. In Van Bossches figuratieve werk zijn onderwerpen dan wel duidelijk herkenbaar, maar alle grenzen en contrasten zakken er ook altijd weg in een continuüm van tinten en tonaliteiten. Ook dat is een ongemak: dat de ogen bekogeld worden door fotonen in de plaats van met betekenissen. En misschien is dat wel de spanning waaruit dit werk voortkomt: die tussen niet kunnen geloven wat je ziet en de angst om totaal overrompeld te worden door een onverschillig licht.

In de tentoonstelling *Underground no floor* levert die spanning vaak ambiguïteit en absurditeit op, een lichtzinnigheid die Van Bossche alsmear meer lijkt toe te laten in

zijn werk. Een gekantelde Amerikaanse vlag hangt slap maar vol oppervlaktespanning om een onzichtbaar lichaam. De vlag zit gevangen in een minimale kubus die aan Bacon herinnert, en die doorsneden wordt door een chaotisch lijnenspel van schaduwen en dat verwijst naar een werkelijkheid buiten het beeld. Dit werk heet *Early morning*, een titel die zou kunnen verwijzen naar het licht dat de schaduwen werpt, maar dat gezien de politieke lading ook onwillekeurig de vraag opwerpt wat voor dag hier precies gaat aanvangen. Op een ander werk zweeft het geweld dat men verborgen achter het gordijn zou verwachten, pontificaal en surreëel voor de drapering. Komt het op ons af, of vliegt het van ons weg? Heeft de kunstenaar een bijl naar zijn illusie van licht, volume en diepte geworpen, of slingert het schilderij een wapen in ons gezicht? Je zou werken als deze vreemd of gewelddadig kunnen noemen, maar ik vind ze ook grappig en vrij en daarom ontspannend — misschien wel net omdat ze de oude spanningen tussen onder- en bovengrond laten oplossen, en vanuit een omarming van die situatie naar een andere werkelijkheid tasten.

Koen Sels

8

Guy Van Bossche, *Bijl in Gordijn 1*, 2019, oil on canvas, 59,7×47,6 cm

9

Guy Van Bossche, *Chair Hidden by an Inflatable Object*, 2020, oil on canvas, 53,7×47,8 cm

10

Guy Van Bossche, *Early Morning*, 2017, oil on canvas, 180×122,2 cm

11

Guy Van Bossche, *Cage*, 2020, tempera on paper, 35×43,5 cm

14 Guy Van Bossche, *Untitled (Bird)*, *The Collectors Mind*, 2020, oil on canvas, 47,3×59,6 cm

15 Guy Van Bossche, *The Storage Painting*, 1990, oil on canvas, 88,2×60,4 cm

18

Guy Van Bossche, Gordijn, 2019–2020, oil on canvas, 180×119,7 cm

19

Installation view

22

Installation view

23

Installation view

De Letterleggers: Bottomless Pit
20.03–06.06.2020

Graphic artists Raphaël Vandeputte and Iwan Verhulst create textual form in an environment where coincidence prevails. The alphabet acts as the building blocks in an associative game where thoughts and images generate each other in a meta-communicative, form-based improvisation. Black rubber letters are laid out and shifted on a white floor that becomes the stage for this tableau vivant. Typography coming alive through condensed videos.

Colophon

TICK TACK is a new destination for contemporary art in Antwerp, founded by Tijs Lammar, Vincent Lemson, Patrick Vanden Eynde, Arne Jennard

With special thanks to:
Mathias Swings, Koen Sels, Mulier Mulier Gallery (Knokke), Guy Van Bossche, Raphaël Vandeputte and Iwan Verhulst

Photographs:
Pieter Huybrechts

Graphic design:
Christophe Clarijs
(with the assistance of Robin Vets)

Logo design and animation:
Travis Kane

Typeface:
Modern Gothic by Malte Bentzen

Support

With your support, we are introducing video and digital art to the public space in Antwerp.

CINEMA TICK TACK screens moving image work every day as from sunset until 01:00 AM. The CINEMA faces the tram stop and historic landscape park 'De Harmonie', thereby reaching numerous passersby and commuters on a daily basis.

After 10 months of existence, CTT collaborated with over 60 artists and institutions worldwide screening over 100 single-channel video works.

By donating, you help us share videoart with diverse audiences providing varied, exclusive and cutting-edge content by young, upcoming and internationally established artists and collectives.

All donations directly flow to the participating artists and maintenance of CINEMA TICK TACK.

In return of your donation you receive updates on the program and invitations for upcoming events as well as exhibition catalogues and TICK TACK limited edition works by your choosing. Donate today to receive your custom package.

If you would like to make a contribution, please send an e-mail for more detailed information to donations@ticktack.be or go to www.donorbox.org/ticktack.

Thanks for supporting CTT!

TICK TACK

Mechelsesteenweg 247,
2018 Antwerpen
www.ticktack.be

+32 (0) 499 10 79 57
info@ticktack.be

Opening hours:
THU-SAT, 13:00-19:00

Follow us on social media:
[@ticktack.be](https://www.instagram.com/ticktack.be)
[#ticktacktime](https://www.facebook.com/ticktacktime)